

18. Čas

„Čas je hrozná kurva,“ řekl zvláštní chlapík s červenýmnosem, který se zjevil zničehonic a zastínil Bláznovi výhled na moře.

„Můžete milej pane laskavě uhnout? Bráníte mi ve výhledu na moře,“ zamručel Blázen nepříjemně.

„Šéfe, kdo vás to prudí?“ přiběhl Pong, který si všiml neznámé postavy.

„Bob. Bob jméno mé,“ představil se chlapík.

„Kurva co tady děláte a jak jste sem doprdele dostal?“ postavil se Blázen a dálkovým ovladačem vypnul projekci moře a pláže. Najednou se ocitli v kovové místnosti.

„Přišel jsem z budoucnosti a chci být u toho.“

„Odkud, že ste přišel a u čeho chcete kurva bejt? A vymáčkněte se rychle Bobe, protože jinak poznáte rychlost Pongových mečů.“

„Kapitáne Blázne, rychlost Pongových mečů je v naší době legendou. Rád je však na vlastní oči uvidím v akci.“

„Takže vy znáte moje jméno...“ začal nepříjemně mručet Blázen.

„Šéfe, mám ho zabít?“

„Pongu ještě ne. Musíme si nejdřív poslechnout inteligentní historku. Dáme mu dvě minuty, pak ho můžeš zabít.“

„Můj vůdce, zachytil jsem zde v místnosti nějaké energetické výkyvy. Kdo to je?“

„Kokote, to je Bob a tvrdí, že přichází z budoucnosti,“ řekl Blázen.

„Kdože přichází z budoucnosti?“ objevila se Urgha, která šla náhodou kolem.

„Tak už jste všichni,“ promluvil opět Bob.

„Jak kurva všichni, nejsme všichni,“ řekl Blázen a zapálil joint.

„Já vím, že je vás víc, ale tady jste všichni a chci vás vzít na výlet časem. Jste hrozně slavní a já vždycky chtěl s vámi strávit krásné a pohodové odpoledne.“

„Cože s náma chcete?“ divili se v podstatě už všichni.

„Prožít malou odpolední procházku časem, navštívíme pár známých, popijeme, dáme si nějaký fety a oprcáme pár děvek.“

„Šéfe, to zní dobře,“ rozjasnila se Pongova tvář a Urgha se po něm podívala takovým tím specificky ženským pohledem.

„Pongu...“ chtěl zase něco Blázen říci, ale než stačil dokončit myšlenku, objevilo se bílé světlo a ozval Kokotův hlas.

„Můj vůdce, zase se zvedá velké množství ene...“

Bílé světlo zmizelo.

„...rgie, hlásí detektor,“ nesl se zelenou loučkou konec Kokotovy myšlenky.

„... ty dobytku,“ dokončil Blázen svoji větu.

„Kde to kurva sme?“ vykřikl Pong, vytasil meč a dal jej na krk Bobovi.

„V klidu, v klidu. Žádný stres, jsme asi 66 milionů zpět v minulosti a jdeme navštívit Strýčka Neda,“ odpověděl Bob.

„Jakýho, kurva, zase strýčka Neda?“ vyjel zase Pong.

„Pojďte za mnou, bude se stejně stmívat,“ řekl Bob a vydal se pěšinkou za zapadajícím Sluncem.

Nebyla to špatná procházka. Vlastně byla úplně super, protože příroda byla krásná a plná neznámých zvuků.

„Šéfe, můžu zašlápnout brouka?“ zeptal se Pong.

„Pongu, já nevím, abys nezměnil budoucnost,“ odpověděl rychle Kokot, který se s obavou podíval po Bobovi.

„Ničeho se neboj, milý příteli. Jen si zašlápní co chceš,“ odpověděl Bob a napil se z láhve, kterou mu Pong podal, aby si uvolnil ruce a mohl rozkopat mraveniště.

„Paráda a co takhle lov divoké zvěře?“

„Pongu, nechtěl bys toho nějak moc?“

„Šéfe, vždyť říkal, že je to úplně bezpečný.“

„Je to bezpečný, zastřelíme si večer z haciendy Strýčka Neda, až potáhne pozdní stádo nějakých fakt velkejch sráčů,“ řekl Bob a přidal do kroku.

K velkému vznášejícímu domu se dostali těsně po západu slunce, kdy příroda zmlkla a na obloze se objevily velké létající stíny, které zakrývaly hvězdy.

Blázen odhodil do louže skoro dokouřeného jointa a po schodech vyšel na verandu, kde již čekal nějaký muž, pravděpodobně Ned.

„Strýčku Nede,“ objal Bob Neda.

„Bobe, dlouho sem tě neviděl, co tě sem přivádí?“

„Strýčku Nede, podívej koho sem přivedl,“ řekl Bob a ukázal na skupinku příchozích.

„Bobe, neříkej mi, že ...“

„Strýčku Nede, ano.“

„Blázen, Kapitán Blázen osobně. Panebože pojd'te všichni dovnitř, tohle setkání musíme oslavit.“

Vstoupili do prostorného a vzdušného domu v africkém koloniálním stylu s částečně krytou verandou okolo celé stavby.

„Udělejte si pohodlí, moje děvčata za chvíli přijdou, ještě musí dokončit domácí práce,“ oznámil Ned hlasitě a šel připravit drinky.

„Nede, můžu se vás na něco zeptat?“ pokusil se Kapitán navázat rozhovor.

„Strýčku, říkejte mi Strýčku Nede,“ odpověděl Strýček Ned.

„Strýčku Nede, proč vám říkají Strýčku Nede?“ dokončil svoji otázku Blázen a zapálil joint.

„Všichni mi tak odjakživa říkají,“ rozesmál se Strýček Ned a nabídl Kapitánovi sklenku.

„Aha...“ zamyslel se Blázen a přijal sklenici s drinkem.

„Rum. Na zdraví,“ zahlásil Ned, pozvedl sklenici a naráz ji vypil.

„Nazdra...“

„Šéfe...“ vyrušil ho hlas.

„Co je Pongu?“

„Šéfe, mám takovej pocit, že Strýček Ned je pěkněj prasák. Má tu hroznou hromadu drog a albíčka s pěkně prasáckejma fotkama.“

„Áááá, pan Pong objevil pohoštění. Drogy jsou na vaši počest. Víte, vy jste v naší době příšerně populární a společnost Pong & Co je jednou z nejdražších společností na světě? Tolik perníku a dalších drog nikdo jinej neprodává. A všechno se vyrábí podle původních receptur.“

Velmi těžko popisovat překvapený výraz v obličejích hostů, ale všichni vypadali jako kdyby právě viděli Ježíše Krista. A výraz jim ještě více zkameněl, když se do místnosti přirtil dav pištících holčiček v maximálním věku čtrnáct let, které se vrhly se na Strýčka Neda.

„Strýčku Nede, Strýčku Nede, už jsme hotové, domácnost, hospodářství, i o zvířátka jsme se postaraly.“

„To jste hodné, moje malá roztomilá koťátka,“ rozněžnil se Strýček Ned a vyloženě si užíval.

„Šéfe, přesně tohle sem vám naznačoval,“ polohlasně řekl Pong Kapitánovi.

„Pongu, ty vole, ne aby tě napadlo...,“ podíval se Blázen po Pongovi.

„Šéfe, já jenom s těma, který už maj krámy. Vždyť mě znáte,“ podíval se Pong Bláznovi do očí a ten si nebyl zcela jist, jestli v nich vidí všechny prasárny, který se honí kung-fu smažce hlavou.

„Pár jich tady asi bude bude, ale po nich poptávka moc není,“ řekl Bob, který si přišel dolít sklenici.

„Bobe, to je poněkud ujetý, ne?“

„Kapitáne Blázne, traduje se o vás, že rádi navštěvujete netradiční nevěstince, tak sem si říkal, že tohle místo je netradiční dost. Sem se nedostane jen tak někdo, musíte znát přesné umístění v čase a prostoru a to je jen pro vyvolený.“

„Bobe, navštěvujeme jako různá místa, ale píchat malý holčičky je dost ujetý, ne?“

„Kapitáne Blázne, jestli byste raději nějaké chlapečky?“ zkusil to Bob jinak.

„Bobe... Bobe, žádný chlapečky, žádný holčičky. Navíc já mám rád jen neklonovaný děvky, klasického typu.“

„Blázne. Strýček Ned nemá ani jeden klon a jestli byste chtěl pravou děvku, není problém, aby se některá z holek šla převléknout.“

„Bobe, Bobe... Ty vole...“ chtěl Blázen něco říct.

„Vím Kapitáne Blázne, půjdeme si zastřílet,“ řekl Bob, který pochopil, že se ubral špatným směrem co se týče výběru podniku.

„Šéfe, já se k vám přidám později,“ oznámil Pong a díval se na dvě slad'ouneké holčičky s malými pevnými broskvičkami.

„Kapitáne, u toho já bejt nechci. Jdu na vzduch,“ oznámila Urgha a Blázen vyšel s ní.

„Můj vůdce, na pláních před námi se prohánějí pravěcí ještěři. Nádhera. Milovník přírody by byl v sedmém nebi.“

Blázen se usadil do křesla a otevřel lahváče. Vyndal na stůl náčiní a začal jako civilizovaný člověk balit brko.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Střílet budeme!!“ zakřičel Ned a hodil na stůl velkou tašku s automatickými zbraněmi.

„Aaah...“ povzdechl Blázen, zapálil joint a vzal do rukou AK47.

„Strýčku Nede, opravdu nevádí, že budeme zabíjet živočichy? Skutečně nemůžeme ovlivnit budoucnost?“ zeptala se Urgha s opatrností v hlasu.

„Opravdu se ničeho nebojte. Myslím, že tady náš umělý přítel již ví, kde a v jakém časovém období se nacházíme,“ otočil se Ned ke Kokotovi.

„Můj vůdce, Strýček Ned má naprostou pravdu. Tady se můžou hosté vyřadit naprosto dle své libosti a zabíjet zvířenu bez jakéhokoliv omezení.“

„Kokote, co to meleš prosím tě za nesmysly?“ divila se Urgha.

„Urgho, jestli jsou mé výpočty správné, nacházíme se v oblasti Chicxulubského kráteru a zanedlouho všechno, jenž zde vidíme, čeká totální zánik.“

„Cože? Kokote?“ podivil se pro změnu Blázen.

„Můj vůdce, je to velmi prosté. Před 66 miliony lety do těchto míst dopadl meteorit o průměru 10km a způsobil masové vymírání, během kterého zmizeli dinosauři, ptakoještěři a v podstatě většina života na planetě. Ale vy, savci, jste přežili.“

„Ty vole, Kokote, neuvěřitelná story,“ pokýval hlavou Blázen a pomalu mu začalo svítat.

„Pan Kokot má naprostou pravdu. Trvalo mi pár let, než jsem zjistil, kdy přesně meteor dopadl, ale zítra vás čeká divadlo, jaké jste ještě v životě nikdy neviděli. Představení jen pro zvané. A nyní si pojďme zařadit. Zbraně jsou naolejované a zásobníky plné. Čtyřkolky připravené s plnými nádržemi.“

Noční zábava byla velkolepá, lovci na čtyřech kolech ve světle silných reflektorů proháněli noční zvěř a opile stříleli kolem sebe. Staré dobré AK47 a bazooky na větší exempláře byly nejčastějšími zbraněmi, které se ozývaly. Alkoholu, drog se zkonsumovalo nehorázné množství a za svítání se objevil Pong a předvedl několik triků se svými meči.

Svítilo ranní slunce a Ned vykrajoval z některých zvířat kusy masa.

„Půjdeme si odpočinout a holky mezitím připraví pozdní oběd. Připomínám, vážení vzácní hosté, že oběd začíná přesně ve 14 hodin a přijďte včas. Já jdu vypustit přetlak,“ oznámil Ned, vzal maso a s několika dívenkami odešel do haciendy.

„Fajn, sraz ve 14:00 v u jídelního stolu, jdu na odpočinek,“ řekl Blázen, který navíc cítil, že se potřebuje vysrat.

Stoly byly připravené, slunce nádherně svítilo a po planině se mezi mrtvými těly proháněli masožraví dinosauři, kteří hodovali na pozůstatcích nočního masakru.

„Kdepak máme přítele Ponga?“ ptal se Strýček Ned, když odbila 14 hodina a Pongovo místo bylo stále volné.

„Já nevím, šel si zaběhat na čerstvém vzduchu?“ zeptal se Blázen.

„Má ještě půl hodiny, začneme jíst bez něj,“ řekl Bob, zvedl poklici jedné mísy, ze které se vyvalil kouř a vcelku lahodná vůně dušeného masa.

„Počkejte až ochutnáte pečené, to se poserete rozkoší,“ zasmál se Ned a nabral mocně masa.

Oběd probíhal v poklidném duchu přátelského rozhovoru na téma technologické postupy výroby drog a pěstování marihuany, když se přiřítíl Pong a cosi křičel.

„Šéfe, Šéfe, já mám nějaký halucinace, ale něco se na nás řítí!!“

„Právě včas,“ usmál se Ned a ovladačem zapnul silové pole.

„Šéfe, Šéfe...“ dýchal zhluboka Pong.

„Pong v klidu, tys to asi přeslechl, ale budeme svědky velkolepého divadla. Zániku dinosaurů.“

„Šéfe, cože to...?“

„Posaďte se, show začíná,“ řekl Ned a posadil se.

To co viděli se nedá zapomenout a bude potřeba šikovného grafika, aby tuto scénu dokázal vytvořit počítačem.

Leželi v lehátkách s drinkem v ruce, Blázen s neodmyslitelným jointem a sledovali, jak jim nad hlavou letí monstrózní hrouda kamení, ze které odpadávaly hořící kusy a to celé mířilo k obzoru zanechávaje za sebou stopu zkázy.

Najednou se objevilo bílé světlo a ozářilo svět.

„Ty vole. Ty krávo. WTF. Svatý hovno,“ ozývaly se výkřiky plné údivu.

Pak se objevila ohnivá stěna. Gigantická ohnivá stěna, která se zvedla na obzoru a přibližovala rychlostí blesku.

„Teď začne 25 hodin ohnivého pekla, ve kterém zanikl svět. Pokaždý, když to vidím, mě jímá úcta před silou přírody. Dáme tripa?“ ozval se Bob.

„Si se posral, ne?“

„Neposral.“

„Vlastně, proč ne,“ promluvila Urga, „vždyť je konec světa, tak proč si ho neužít.“

Kapitán Blázen se zamyslel a došel k rozhodnutí, že na tom něco bude a vzhledem k relativitě času je to asi jedno.

„Dej to sem, ty vole.“

Nutno říci, že to byla pekelná jízda. Trip jako z nejlepšího nezávislého filmu o tripech, jaký kdy byl natočen. Přitom byli v bezpečí haciendy a jelikož Kokot se nemohl zfetovat, tak zabíjel čas, kromě hlídání ztripovanců, sběrem vědeckých dat, která považoval za velmi cenná.

Ohnivá stěna ustoupila, přesně jak Bob říkal, po pětadvaceti hodinách a zůstala po ní spálená poušť. Večírek skončil, děvčata uklízela rozbité nádoby a lahve, zametala podlahy a chystala hostinu na rozloučenou.

„Nede, co budete teďka dělat,“ zeptal se Blázen rozvalený v lehátku.

„Kapitáne Blázne, holky trochu poklidí a až se rozloučíme, vrátím se v čase o měsíc zpět, odpočinu si a budu očekávat příjezd dalších objednaných hostů. Na tuhle podívanou je čekací doba pěkných pár let a ještě se na všechny nedostane.“

„Strýček Ned má pravdu, když se vrátím na pár dnů domů do svého času, musím se schovávat před dotěrnými pracháči, kteří by se sem chtěli dostat,“ dodal Bob.

„No jo, luxus je drahý. Pojdme jíst,“ řekl Ned a posadil se do čela stolu.

„Vážení přátelé, touto slavnostní hostinou bych vám chtěl poděkovat za všechno, jenž jste pro lidstvo udělali a ještě uděláte. Dějiny vám budou kurevsky vděčný,“ pozvedl číši Strýček Ned.

„No sice nevím, čeho si tak ceníte, ale tenhle zážitek fakt stál za to. Střelba po dinosaurech všeho druhu, to mi nikdo neuvěří,“ zasmál se Pong.

„Bobe, skutečně velkolepá podívaná, ale kdy se vrátíme zpět? Já sem si jen odskočila od plotny, na který bublal guláš a už jsme pryč pár dní.“

„Ničeho se nebojte, nikdo si nevšimne, že jste zmizeli a guláš se nespálí, všechno mám pod kontrolou a čeká nás ještě pár zastávek.“

„Bobe, tohle nebylo všechno?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Kapitáne, nikoliv, připravil jsem pro vás opravdu pořádný výlet.“

„Áách jo,“ vzdychl Blázen a odpálil joint.

Zbytek oběda proběhl v družném rozhovoru, když tu přišel déšť.

„Ty vole, po takovém peklu může chcát?“ podivil se Pong.

„Taky sem se divil, když sem to viděl poprvý, ale skutečně nevím, kde se ta voda vzala,“ odpověděl Ned.

„Můžeme již sklopit silové pole a než odletíte, budete mít možnost cítit apokalypsu mokrého spáleniště,“ dodal.

Kokot s Urghou pozorovali stoupající páru z ochlazovaného povrchu zemského a oba mlčeli.

„Tak asi vyrazíme,“ zavelel Bob, když měli po siestě. Zvedli se s plnými břichy a rozloučili s novými přáteli z haciendy.

„Vlastně hrozně příjemná návštěva,“ řekla Urgha Bláznovi.

„To jo,“ odpověděl Blázen a odhodil zbytek brka do louže. „Tak můžem, Bobe,“ řekl a čekal na bílé světlo.

Všude byla tma.

„Kde to sme?“ ozval se Urghy hlas.

„V prdeli,“ odpověděl pro změnu hlas Pongův.

„Můj vůdce?“ řekl další hlas.

„Kokote? Pongu? Urgho?“ ozval se hlas Bláznův.

„Ste všichni?“ konečně promluvil Bob.

„Jo,“ odpověděli skoro jednohlasně.

„Kde to sme?“

„Ve skoro správném čase na blbým místě,“ řekl Bob, když rozsvítil displej malého přístroje a podíval se na něj.

„Tady někdo leží,“ řekl Blázen.

Bob zamířil slabé světlo podle hlasu a našel vedle Blázna na holé zemi ležící lidské tělo zabalené do plátna.

„Kdo to kurva je? Kokote, můžeš pořádně posvítit?“ sklonil se Pong nad tělem.

Kokot přepnul oči do režimu osvětlování a konečně bylo vidět, kde jsou. Ocitli se v nějaké spoře vybavené pohřební místnosti zatarasené velkým kamenem.

„Kapitáne, von asi ještě žije,“ řekla Urgha, která odhalila vousatou a vlasatou tvář.

Kokot ztlumil světlo a podíval se také.

„Můj vůdce, ten člověk je skutečně živ. Má sice nějaké zranění na boku, které našťestí nepoškodilo orgány a proražené ruce a nohy. By mě zajímalo, kdo mu to udělal. Urgho můžeme mu nějak pomoci?“

„Krvácení je zastavené, ale potřebuje péči, aby se dal do pořádku.“

„Musíme se dostat ven,“ řekl Blázen a prohlížel zataras u vstupu.

„Kokote, můžeš s tím pohnout?“

„Můj vůdce, bez problému,“ odpověděl Kokot a postavil se k úkolu čelem. Opřel se o balvan a začal ho valit na stranu.

Venku u ohně seděli dva strážci a popíjeli víno.

„Taková kravina, hlídat mrtvého, aby neutekl,“ povídal první.

„Pilát se ho bojí, ale netusím komu může ublížit,“ odpovídal druhý.

Z opileckého rozhovoru je vyrušil jakýsi šramot. Chvíli jim trvalo, než si uvědomili, že přichází z místa, které hlídali. Oba současně otočili hlavy a spatřili pruh světla, který se dral ven rozšiřujícím otvorem z jeskyně. Kámen se odvalil úplně a oni spatřili postavu, které z očí vycházelo mocné světlo.

„U Jupitera, co se to děje?“ vykřikl jeden z nich, odhodil zbraň a dal se na bleskový úprk.

„Počkej na mě, já se asi posral!“ zakřičel druhý a rychle opustil stanoviště, aniž by vyčkal dalších událostí.

„Můj vůdce, někdo tady tábořil,“ řekl Kokot, který zhasl světla, protože jasná noční obloha s měsícem v úplňku ozařovala okolní palmy a hromady písku.

„Ty vole, my sme někde v poušti,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, pokud se má hvězdná mapa neplete, nacházíme se na blízkém východě v době ukřižování Ježíše Krista.“

„Ale to si děláš prdel, to je přímo Ježíš osobně?“ podivil se Blázen a zapálil brko.

„Má pravdu, Kapitáne. Akorát sem se trošku spletl a měli jsme se zde objevit před ukřižováním a ne po. Tady s tou polomrtvolou moc neuděláme. Necháme ho tady a vypadneme.“

„Bobe? To ho chceš nechat umřít?“ ošklivě se podívala Urgha.

Bob se rozhlédl po skupině a bylo vidět, že usilovně přemýšlí.

„Dobře, zachráníme ho, stejně už je oficiálně mrtvý a může začít nový život.“

„Takže Bobe můžeme změnit historii?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Tady ano, ale musím požádat našeho přítele Ponga, aby se zdržel veškerého zabíjení vojáků či civilistů.“

Pong se blbě podíval a pomyslel si cosi o pakárně.

„Můžu aspoň navštívit bordel?“ aspoň se zeptal.

„Pokud máš být sám sobě předkem, tak nutně musíš. Teď musíme okamžitě vypadnout, než se vrátí vojáci a začne blázinec. Nesmí nás tu najít,“ řekl Bob a rozhlížel se po cestě.

Popadli tělo a odešli rychle do tmy. Udělali celkem dobře, protože asi o čtvrt hodiny později přišla skupina vojáků s loučemi a nějakou vyšší šarží.

„Tak vy říkáte, že ten chlap vstal z mrtvých, svítil očima, odvalil balvan z vchodu a odešel?“

„Přesně tak to bylo, centurione,“ řekl jeden ze strážných.

Velitel si prohlížel místo činu, obešel ohniště, podíval se do jeskyně a pak zvedl ze země kozí měch, otevřel jej a přivoněl.

„Tak chlap se svítícíma očima, říkáte? Si děláte prdel ožralové, vás nechám popravit a ošukat oslama.“

„Centurione, centurione, opravdu se to tak stalo,“ vyděšeně poklekli strážci na kolena a mlátili hlavami do země.

„To vám budu věřit, takovejch lidí sem zabil a nikdo z mrtvejch nevstal. Vy dva mamrdi se potkáte s Plutem a poznáte žár jeho pecí,“ zuřil centurion.

„Našli jste nějaké stopy?“ zeptal se, když vychladl.

„Centurione, je tu několik stop vycházejících z jeskyně, které mizí na cestě mezi jinými stopami,“ řekl jeden z vojáků.

„Moment, jak vycházejících z jeskyně? To dovnitř nikdo nevešel?“ divil se centurion.

„Vypadá to tak, sám tomu nerozumím,“ odpověděl voják.

„Pilát nebude mít radost. To se mu nebude příliš líbit. Ještě aby se tady rozšířila víra v zmrtvýchvstání. Tady balíme a vracíme se zpět do města,“ rozhodl centurion, odešel ke svému koni, naskočil a čekal až se jeho vojáci seřadí. V hlavě měl zvláštní zmatek, protože rozum mu říkal, že je něco špatně, ale duše chtěla věřit.

Měsíc osvětloval cestu a stíny palem se komíhaly v lehkém vánku.

„Bobe, co budem dělat?“ zeptal se potichu Blázen a odpálil joint.

„Blázne, ty vole nehul. Plán zrovna vymejším. Musíme hlavně zmizet z očí, za chvíli bude svítání a my jsme zasrané nápadní.“

„Moje historické mapy říkají, že by tu měla být osada,“ vstoupil do rozhovoru Kokot.

„Ano, tam míříme. Musíme najít Marii, Ježíšovu matku,“ odpověděl Bob.

„Neprozradí nás?“ začal Pong s obavami.

„Držte huby,“ odsekl Bob a zrychlil krok.

Noc pomalu odcházela, když se před nimi objevila osada s několika domy. Bob zamířil k tomu největšímu s velkým nápisem.

„Šéfe? Překládá můj překladač dobře a vidím nápis ‚Bordel‘?“ podivil se Pong, kterého již nějaké obavy opustily.

„Pongu, taky to vidím,“ řekl Blázen a podíval se po Bobovi.

„No co se divíte? Ste si mysleli, že Marie byla nějaká chudá mařka z chatrče? Tady jsme původně měli začít. Pobavit se s holkama, zakalit s Ježíšem a pokecat s místňákama. S Ježíšem je fakt legrace, protože když s ožere má fakt humorný teorie o tom, že by se lidi měli přestat zabíjet a místo válek by měli pěstovat mír. V míru pít, fetovat a hlavně pořad souložit. Jo, kdyby von nebyl debil a ožralej neprovokoval Římany, mohl žít a časem zdědit po matce podnik. Doprdle je někdo doma?“ zaklepal nervózně Bob ještě jednou na dveře.

„Kdo to ruší? Máme kurva zavřeno,“ ozval se hrubý ženský hlas.

„Alžběta, ségra Marie. Vostrá holka,“ špitl Bob.

„To sem já, Bob.“

„Si měl přijet před týdnem, ne?“ zeptal se hlas.

„Zdržel sem se na cestě. Nežvaň a otevři dveře. Někoho vezem a musí okamžitě zmizet z ulice.“

Zarachotila závora a dveře se otevřely.

„Doprdle...“ řekla odulá ženská tvář.

„Alžběto, ty zase chlastáš, že jo? Jo, je to von, Ježíš, ještě žije, ale potřebuje ošetřit,“ vyhrkl Bob a začal se tlačit s Ježíšem v Kokotově náručí do dveří.

„Doprdle...“ zmohla se opět Alžběta na jediné slovo, pak se nadechla a z plných plic zařvala do dvora.

„Mariéééé...!!!“

Skupina se mezitím nacpala do domu, Pong zavřel dveře, zkontroloval závoru a vydal se prozkoumat dům.

„Mariéééé!!!“ zakřičela znovu Alžběta.

„Drž hubu a přines hostům nějakej chlast a probud' děvky,“ řekl Bob a díval se do horního patra, kde se konečně rozsvítilo světlo.

„Bobe, před dvěma hodinama sme zavřeli, budou unavený,“ začala se pomalu vracet Alžběta do reality.

„Tak kurva vyber nejsvěžejší a di otevřít ten posranej bar,“ odsekl Bob a furt se díval směrem k rozsvícenému oknu.

Alžběta odběhla a do atria se na chvíli vrátilo ticho, než ho přerušila Urgha.

„Kapitáne, nepůjdeme si sednou ke stolu? Tady ten ležící chudák je všem, zdá se, úplně ukradenej.“
„Počkej chvíli, něco se děje,“ ukázal Blázen k rozsvícenému oknu, které sledoval spolu s Bobem.

„Di do hajzlu šmejde malej šikmovokej, kde ses tady Seresane doprdele vzal. Alžbětóóó...!“
Otevřely se dveře na pavlač a z nich málem vypadl překvapený Pong, který se podíval dolů do atria a napůl hlasu promluvil.

„Šéfe, všude čisto, holky spí, služebnictvo otevřelo bar a tady dámu sem nechtěně probudil. Má fakt pěkný kozy.“

„To je Marie, Pongu ty vole, pojď si dát drink a lajnu,“ zakřičel Bob a odvedl všechny do baru.

Ježíše se konečně ujalo služebnictvo a z Urghy spadly ošetřovatelské tendence.

„Počkáme, než se Marie dá do kupy, potom zapaříme,“ řekl Bob a vstoupil.

Když se Marie uráčila konečně dorazit, mejdan jel už na plný koule. Pařilo se o sto šest a dokonce i služebnictvo se odvážalo a odhodilo spodní prádlo.

„Co se to tady kurva děje, kde máte bejt?“ vstoupila Marie do dveří. Otrokyň se polekaly a začaly se rychle oblékat.

„Ale no ták, madam, serte na to,“ zahulákal Pong obklopen několika ebenovými klisničkami s dokonale rýsovaným tělem a naolejovanou kůží.

Marie se nadechla, mávla rukou a zamířila k Bobovi a Bláznovi.

„Bobe, kde si potkal tyhle zvláštní pocestné. Muže z říše Seres jsem tu už fakt dlouho neměla. A tamhleten chlapík s podivně pravidelným obličejem a velmi úchylným knírkem vypadá z velmi dalekých končin.“

„Marie, potkal jsem je na svých cestách tajemnými krajinami, ale jak to vypadá s Ježíšem?“

„Jo, Ježíš bude v pořádku, teď dostal napít makového mléka a bude pár hodin spát.“

„No, ale co s ním bude dál?“ zeptal se Bob.

„Tady zůstat nemůže, to dá rozum. Až se postaví na nohy, odejde. Už sem nad tím přemýšlela, vy jste ho přivedli, tak mu taky pomůžete odejít a bude to muset být velmi brzy.“

„Proč?“ zeptala se Urgha.

„Nemocná ženo, jdi ode mne dál.“

„Já nejsem nemocná,“ urazila se Urgha.

„Ty nemáš lepru?“ zeptala se Marie.

„Nemá,“ skočil do rozhovoru Kokot, „je z velmi dalekých zemí, které leží za mořem na konci říše Seres.“

„Tam snad už nikdo nemůže žít?“ podivila se Marie.

„Jak vidíte, může, jsme zvláštní národ, protože u nás končí svět. Zlomí se do propasti a dál už nic není.“

„Neuvěřitelný, dáte hašiš? Přivezli mi ho nedávno z Mauretánie a je to strašná novinka. Všichni to chtěj hulit,“ řekla Marie a vytáhla z kabelky asi kilogramovou cihlu hovna.

„Ty vole,“ řekl Blázen a kousek odkrojil nožem. Znalecky prozkoumal, kousek zapálil a očichal dým.

„Ty vole, to je docela solidní matroš,“ pokýval hlavou a byl rád, že si může chvíli odpočinout.

Mejdan běžel přes celý den, Marie sezvala několik sousedů a známých, aby nebyla úplně nuda a až večer zábavu přerušilo hlasité bušení do vchodových dveří.

„Kdo to kurva je?“ zamručel Pong, odstrčil dívky a postavil se.

„Počkejte, půjdu se podívat,“ řekla Marie a odešla ke dveřím.

„Kdo je tam?“ zeptala se.

„Otevři Marie,“ odpověděl hlas.

„Achjo,“ vzdychla Marie a otevřela.

„Hledám Ježíše,“ řekl centurion, který stál za dveřmi spolu s několika vojáky.

„Cože koho hledáš?“

„Slyšíš dobře, Ježíše hledám.“

„Vždyť je mrtvej, ty vole. Jako kdybys ho neznal, vždycky, když se ožral, měl blbý kecy, ale neměli ste ho kvůli nim přibít na kříž. Vždyť byl jinak úplně neškodnej a teďka jako přijdete, že vstal z mrtvejch a je doma. Se Pilát posral, ne?“

„Nerozčiluj se Marie, já vím, že je to blbost, ale musím prohledat všechny domy. Koho tady máš?“ nahlédl centurion dovnitř domu a spatřil Ponga ve dveřích baru.

„Hosty z velký dálky, pár dní tady pobudou, takže až doděláte tenhle úkol, přijď se seznámit. Jsou to zábavní hoši s příběhy, který jsi rozhodně neslyšel.“

„Marie...“ zkusil to ještě centurion, ale viděl, že s Marií nehne, tak se otočil k vojákům a šli o dům dál.

„Ty vole, to bylo těsně,“ pomyslela si Marie, když zavírala dveře.

„Asi budete muset zachlastat s Římany,“ řekla Marie, když vstoupila zpět do barové místnosti, kde bylo napjaté ticho.

„Jaký sou?“ zeptal se Pong.

„Když nejsou v práci, je s nima i řeč. Občas silácká, ale pohoda.“

„Bobe, co kdyby sme se nenápadně vypařili?“ navrhl potichu Blázen.

„To nejde.“

„Proč by to nešlo? Až se sem příště vrátíš, bude všechno při starým,“ oponoval Kapitán.

„Otázka je při jakým starým, musíme zajistit, aby Ježíš zmizel a zůstal oficiálně mrtvým. Ty vole, nemůže se jen tak zničehonic objevit ve městě. Bůhví, co by se všechno v budoucnosti podělalo.“

„Fajn, takže tady musíme zůstat do doby, než se Ježíš uzdraví a pak ho ještě dostat pryč, abychom si neposrali budoucnost,“ vyfoukl Blázen hromadu kouře a zakroutil hlavou.

Římané se vrátili až po několika dnech. Ježíš už byl tou dobou při smyslech, seděl u okna a díval se ven.

„Matkóóóó, římsťí psi přicházejí,“ zakřičel slova, která způsobila menší rozruch.

Ozvalo se bouchání na dveře a centurionův hlas.

„Marie, okamžitě otevři.“

„Už jdu, co se zase děje?“ hrála Marie překvapenou, schválně pomalu se srala se závorou a ještě zahrála etudu o zaseklých dveřích.

„Co chceš, centurione?“ zeptala se, když konečně otevřela.

„Marie, ty jedna děvko stará, kdy konečně otevřeš pro veřejnost. Posledních pár dnů kalíš s kámošema a na nás věrný zákazníky sereš. Taky mám nějaký svý práva, takže nás pusť dovnitř nebo ti to doupě pročešáme.“

Marie se podívala po centurionovi a jeho vojácích, zamyslela se, přivřela oko a odpověděla.

„Myslela sem, že přijdeš na prohlídku dřív, vždyť jsem ti říkala, když jste tu byli před pár dny. Mám skoro plno a jsou tu samí významní lidé, takže můžeš vstoupit jenom ty centurione a dva tví podcenturioni.“

Voják se na chvíli zamyslel a podíval se po rotě vojáků.

„Pití, jídlo a holky jsou na mě, pořád je to privát, jasný?“ dodala Marie.

„Říkáš, že samí významní hosté z daleka. Podívám se tedy, jestli by byli zajímaví pro Piláta,“ řekl centurion, ukázal rukou na dva a zbytku rozkázal návrat do kasáren.

„Musím vás požádat o zbraně,“ řekla Alžběta svým vypitým hlasem a natáhla ruku, když vstoupili do víru zábavy. Bez námitek odevzdali meče a nože a již se rozhlíželi po osazenstvu. Marie nekecala, všichni obchodníci z města zde byli, pár politiků a generálů taky spatřili.

„Ty vole,“ řekl centurion a začal se prodírat k baru, kde narazil na Blázna s Pongem.
„Seš tuovej, co? Jak se jmenuješ?“ plácl ho po Pong po zádech.
„Longin a tvé jméno?“
„Pong a tohle je můj Šéf. Přišli sme s Bobem z daleka,“ odpověděl Číňan.
„To vidím, cizince ze země Seres jsem ještě nikdy na vlastní oči neviděl,“ řekl Longin a dlouze si Ponga prohlížel.
„Hele, to je ten šmejda, kterej probodl Ježíše kopím,“ zahalasil Bob, který se prodíral davem hostů a zuřivě mával nožem.
„Cože?“ změnil Pong výraz a vytáhl meč.

Situace byla napjatá k prasknutí a dav očekával bitku.
„Jaktože mají zbraně,“ protestoval Longin se svými vojáky, ale nikdo neodpověděl.
Když už to vypadalo, že testosteron vystříkne a všechny tvrdě zasáhne, ozval se Alžbětin hlas.
„A dost, schovat zbraně nebo vás zkopu do jedný kulatý kostky. Jasný?“
Dav pochopil, že je všechno pod kontrolou a uklidnil se.
Pong schoval meč a Blázen vyfoukl Longinovi kouř do obličeje.
„Teď mi pověz zmrde, proč tě Marie pustila dovnitř.“
„No to je...“ začal mekotat Longin, ale byl přerušen Marií.
„Znal se s Ježíšem od malička a byli kámoši. Netušil, že bude mít zrovna službu během Ježíšovy popravy. Dáme hašiš, ne?“ podala Longinovi velký chillum nacpaný hovnem.

Longin si jej prohlížel, ale Marie mu mezitím vysvětlila celý příběh a způsob užívání, tak neváhal a pořádně zahulil. Řádně se rozkašlal a podal chillum svým kolegům.
Netrvalo dlouho a místnost byla plná hašišového kouře, který se mísil s kouřem marihuany a vůní kadidla. Kaše nabrala obrátek a mejdan jel na plný koule.

Hodně po půlnoci čekalo všechny velké překvapení. I samotná Marie s Alžbětou byla překvapená, ale zhulený Ježíš se rozhodl, že se půjde podívat mezi lidi.
„Nazdárek, vespolek. Už mě kurva samotného nebavilo hulit hovno, tak sem přišel mezi vás.“
Marii se podlomily nohy, Alžběta netušila jak reagovat a hosté zkoprněli.
„Co se děje? To ste mě nikdy neviděli?“ zeptal se Ježíš.
Nikdo neodpověděl, nikdo nedýchal a hašišová mlha se přestala hýbat.
„Co se děje matko?“ otočil se k Marii.

Ticho přerušil Pong.
„Ty vole je matroš!“ zasmál se a vyklopil do sebe sklenici pálenky.
„Zjevení,“ vykřikl jeden z obchodníků, kterému se podlomily nohy a upadl na zem. Síla Mauretánského hašišu se projevila v nevětraném prostoru z plných sil a pomalu začala srážet jednotlivé hosty do kolen až na zem. Do několika minut byli na nohou pouze naši hrdinové s Marií, Alžbětou, Longinem a Ježíšem.
„Mě je zle, mě se fakt motá hlava, asi budu zvracet a ještě se poseru,“ skuhral Longin a posadil se do křesla.
„Longine, všechno bude dobré a ucítíš sílu v srdci svém,“ sklonil se k němu Ježíš a čekal dokud nevytuhnul.

„Matko, to byl takovej můj poslední žertík. Nemůžu tady zůstat, podruhý se zabít nenechám. Mám takovej pocit, že je čas dát pár posledních drinků, rozloučit se a jít o vesnici dál.“
Marie se mezitím vrátila zpět do přítomnosti a začala vnímat slova svého syna.
„Doprdele, Ježíši, taky si mě mohl předem varovat.“
„To by nebyla taková prdel, matko.“

Konec večírku proběhl v klidném duchu rozprávění historek ze života a když se začali první spáči pomalu probírat, byl čas odpálit poslední chillum, rozloučit se a zmizet v ranním slunci.

„Matko, můžeš mi říct, kdo byl můj pravý otec?“ zeptal se v atriu během loučení Ježíš.

„Ty vole, Ježíši, fakt nevím. Já tenkrát tvrdě makala, abych vydělala na všechno co mám. Josef není špatnej chlap, ale sám dobře víš, že měl vždycky raději chlapečky a já mu dělala jenom krytí.“

„Ach jo, co se dá dělat. Sbohem tedy matko na věky a vzpomínejte na mě v dobrým. Pár mejdanů sme udělali a práci holt musím dodělat jinde.“

Kamera se zvedá nad loučící se skupinku a pomalu mizí ve výšce.

Poutníci se vydali na dlouhou cestu a první paprsky Slunce jim osvětlovaly prašnou kamenitou cestu.

„Kam půjdeme?“ zeptal se Pong.

„Musíme na východ k moři, kde najdeme loď do království Pandya, které přejdeme a najdeme místo, které se nazývá Váránasí. Tam naše cesta skončí.“

„Hele, Bobe, to si se asi posral ne, nemůžeme jít pěšky s Ježíšem přes celej kontinent. To je cesta aspoň na dva roky,“ zhodnotil Blázen plán.

„Na tom něco bude,“ zamyslel se Bob.

„Helejte, já vám to ulehčím, nemusíte se mnou až někam do prdele, stačí když mě doprovodíte na loď a dostanete bezpečně přes vodu. Já se neztratím,“ vstoupil do rozhovoru Ježíš, „sem přeci dospělej.“

Blázen se podíval po Bobovi a pokrčil rameny. Co mu zbejvalo.

Jejich putování k moři bylo nudné a stereotypní a jediným vytržením byly večírky v zapadlých osadách mimo hlavní cesty, kde trávili chvíle volna. Ježíš a Pong občas působili jako zjevení, protože mnoho prostých vesničanů nikdy nevidělo cizince z města.

Užili si hodně společných zážitků a srali na různých netradičních místech a když došli na konec souše, počali poptávat loď, která by je přepravila přes moře.

Popravdě stačilo několik laciných pout'ových triků v podobě měnění vody v chlast, tahání králíků z klobouku nebo zázračného vyléčení chromého Kokota, aby se dostali na palubu lodi cizokrajných obchodníků, kteří se vraceli domů z dlouhé cesty, naložení kadidlem, zlatem a s plným podpalubím černých otroků.

Během měsíce na moři vychlastali veškeré zásoby alkoholu a sežrali vše vhodného k sežrání. Párty to byla mocná, zastavili v několika přístavech, aby poznali kouzlo exotických bordelů a Pong byl v sedmdesátém nebi.

Jednoho dne se na obzoru objevily hory a posádka začala uklízet jako zběsilá.

„Království Pandya, dorazili jsme do cíle,“ řekl Bob Bláznovi, který kouřil joint a díval se na moře.

„No a co bude dál?“ zeptal se Blázen.

„Nic, rozloučíme se a já vás vrátím do vašeho času.“

„To je dobrej nápad, poslední týdny byly hrozně vyčerpávající,“ dodala Urgha, která se neměla kam schovat před slídivými pohledy námořníků a otroků.

Loď veplula do přístavu a zakotvila u mola. Ježíš se dlouze loučil s námořníky, kteří mu líbali ruce za slova víry a útěchy.

„Šéfe, má dobrý charisma, akorát kdyby tolik nechlastal,“ podotkl Pong.

„Pongu, já tě slyším ty starej perverzák. Snad sis užil krásek a rozkoši a budeš na mě dlouho vzpomínat,“ zasmál se Ježíš a poplácával nechápajícího Ponga po zádech.

Ježíš se tuze dlouze loučil, Urghu držel v objetí dokud se mu nepostavil a Urgha ho musela odstrčit. Kokotovi podal ruku a s Bláznem vyhulil poslední brko.

„Jsem rád, že sem vás potkal,“ řekl na závěr a se zástupem otroků, které vykoupil ze zajetí a nabídl jim svobodu, zmizel v ulicích přístavu. Nikdo z ebenových otroků svobodu nepřijal a dobrovolně se rozhodli sloužit Ježíšovi.

„Zmizíme za město a nenápadně se vypaříme,“ rozhodl Bob. Prošli uličkami, dokud se neocitli za městem mimo veškerý ruch na malé pláži obklopené skalami. Bob nastavil hodnoty a stiskl tlačítko dálkového ovladače času. Bílý záblesk, světlo, tma, světlo, záblesk a zase tma.

„Bobe? Co se zase ty vole posralo?“ ozval se Pongův hlas.

„Nevím, ale řekl bych, že mi došly baterky,“ odpověděl Bob.

„Cože?“ řekla Urgha.

Kokot se ani nezeptal a rozsvítil oči. Bob klepal rukou do přístroje a vypadal trochu bezradně.

„Budeme muset dobít baterky.“

„Bobe, kde chceš dobít baterie? Kolik to vůbec žere?“ optal se Kokot.

„Hodně, ty vole. Ale nepropadal bych panice, protože vnitřní logika je nastavená tak, že se cestovatel objeví v dosahu dostatečného množství energie.“

„Takže chceš říci, že...“ začal Kokot větu, kterou nedokončil.

„Jo, jen musíme najít zásuvku a zastrčit kabel.“

„Fajn, ale kde to kurva sme?“ začínal být Pong nervózní a prohlížel místnost, která se jevila údržbářským kumbálem se stolem, plechovou skříní, policemi s náradím a různým drobným materiálem. Urgha se sklonila nad stolem a dívala se do kalendáře, kde byla posuvná mřížka nastavena v azbukou psaném kalendáři na číslici 26, měsíce dubna, roku 1986.

Pong opatrně otevřel dveře a nahlédl do dlouhé chodby plné trubek. Hodiny nad dveřmi ukazovaly 0h:23m a nikdo nebyl vidět ani slyšet. Vešli do chodby a Pong s Kokotem kontrolovali bezpečnost okolí. Došli až na konec, otevřeli další dveře a před nimi se zjevila další chodba plná potrubí a kabelů. Na nástěnce visel velký plán popsany azbukou.

„Vypadá, že nás to vyplivlo v atomový elektrárně,“ řekl Kokot, který studoval plány.

„Nic neselhalo, tak to je dobrý. Dovedeš nás k reaktoru?“

„Kokote, kde to sme?“ zeptal se Blázen, který začal balit joint.

„Můj vůdce, nevím jestli to chcete vědět.“

„Kokote, nedělej zagorku,“ odsekl Kapitán.

„Můj vůdce, černobylská elektrárna.“

„Cože???“

„Přesně tak, černobylská elektrárna.“

„Kokote, co je černobylská elektrárna?“ zeptal se Pong.

„Pongu, atomová elektrárna, který vyletěla do povětří. Jedna z největších katastrof dvacátého století.“

„A nebudeme tady, až se to stane, že ne?“ opáčil Pong, který zavěřil potíže.

„Doufám, že ne,“ odpověděl Bob, „Kokote naved' nás k reaktoru.“

„Divný je, že tady nikdo není,“ ozval s Pong, když šli prázdnou chodbou.

„Podle záznamů probíhá výměna směn a obsluha velínu se chystá k tragickému experimentu,“ vysvětlil Kokot.

„Stůjte, kdo ste?“ ozval se přísný hlas. Otočili se a spatřili vojáka, který na ně mířil kalašnikovem.

„Já sem Blázen, tohle je Pong, Kokot, Urgha a Bob,“ řekl Blázen.

„Co tady děláte?“

„Jsme delegace z Moskvy. Přátelé vědci ze spřátelených zemí mírového bloku zde studují mírové využití jádra a účastní se vědeckého experimentu, dokazující kvalitu sovětské technologie,“ řekl Kokot úřední řečí.

„Bumážku máte?“ odpověděl voják.

„Bumážku? Jo bumážku, tu máme. Soudruhu Pongu, ukažte tady soudruhovi vojákovi naši bumážku,“ otočil se Kokot k Pongovi. Ten sice netušil o čem to mluví, ale bezpečně pochopil, že má toho debila s akáčkem zneškodnit. Strčil ruku pod obleční a pomalým krokem se přibližoval k uniformovanému muži. Ten na něj stále mířil, ale než mu došlo, že Pong není přátelským soudruhem, hlavou mu projela kovová jídelní hůlka.

„Tohle mi fakt chybělo, střelba po divoký pravěký zvěři je prdel, ale tohle je fakt koníček a zábava,“ říkal si Pong sám pro sebe, když táhl mrtvého vojáka do nejbližších dveří.

„Musíme jít dál, nebude jedinej a my nemáme žádný zbraně,“ řekl Bob a vypadal velmi nervózně.

„Máme Ponga,“ zasmál se Blázen a vypustil hromadu kouře.

Pokračovali chodbou, opatrně se proplížili kolem místnosti údržbářů, kteří se chystali na konec směny a řešili spolu běžné životní věci jako děti, nové auto, návštěvu rodičů a ženské.

„Budeme se muset rozdělit,“ řekl Bob, když zastavili v místě křížení chodeb.

„Proč?“ zeptal se Blázen.

„Já půjdu támhle naproti ke generátorům, zamknu se, připojím k nim časový ovladač a snad se mi podaří dobít baterie aspoň na skok do vašich časů.“

„Jakože by ses, Bobe, nemusel vrátit domů?“ zeptal se Kokot.

„Ne, ale ve vaší době už nebude zkurvenej problém s energetickéjma zdrojema. Urgha zůstane se mnou a vy půjdete obsadit velín, protože budu potřebovat vaši součinnost. Kokote, nedobíjíme baterky nafukovací panny, ale chystáme se pořádně podojit atomovou elektrárnu.“

Kokot, který zdá se již pochopil Bobův plán, kývl na Blázna a Ponga a vydali se chodbou k řídicí místnosti. Bob s Urghou zmizeli za dveřmi a řev generátorů přehlušil křik překvapené obsluhy.

„Můj vůdce, pojd'te za mnou a Pongu dávej pozor, zatím je klid, ale až obsadíme centrálu, vypukne chaos.“

Svižným tempem je Kokot provedl útroby elektrárny, prošli reaktorovou místností a zamířili podle ukazatelů k řídicí místnosti.

„Stát,“ řekl Pong.

„Co se děje?“

„Šéfe, jsme na místě, čekám až odejdou ti dva zmrdi od dveří a můžeme vtrhnout na tu bandu vědátorů.“

Pong vyčkával dokud muži v bílých pláštích neodešli a rychlým kung-fu krokem přiběhl ke dveřím. Počkal až dorazí Kokot s Bláznem, pomalu otevřel a vstoupil. Počkal, dokud za sebou Kapitán nezavře, nezajistí dveře a nezapálí brko.

„Tady soudruzí nemůžete kouřit,“ otočil se jeden z bílých plášťů.

„Ale můžeme, nyní opusťte svá stanoviště, tady Kokot vše převezme za vás.“

„My nemůžeme opustit svá místa,“ oponoval vědec.

„Ale můžete, tady ta holka má několik pádných argumentů. Teď konec keců a všichni támhle do rohu ke skříním,“ vytáhl Pong svůj meč a ukázal jím směrem, kde si představoval všechny mít.

„Šéfe, mám je pozabíjet?“

„Nech je Pongu, brzo budou mít svých vlastních problémů dost. Jen hlídej, aby sem nikdo nevlezl a nikdo neutekl,“ odpověděl Blázen, sedl si do křesla šéfinženýra, kouřil joint, klepal popel na zem a díval se do monitorů bezpečnostních kamer. Hodiny ukazovaly 1:15:34 a jeden z monitorů zobrazoval Bobovu horečnou práci u generátorů.

„Kokote, co dál?“ zeptal se Pong.

„Teď hlídej, já musím najít komunikátor do generátorovny. Kde se spíná hovor?“ otočil se Kokot s obsluze, která se třásla v rohu.

Jeden z mužů opatrně ukázal rukou a Kokot si ihned povšiml.

„Bobe, sem připraven,“ řekl do mikrofonu.

„Fajn, já taky, za chvíli to můžeme spustit,“ odpověděl Bob a kontroloval tlusté kabely, vedoucí k malému přístroji.

Kokot pobíhal okolo panelů a přenastavoval ovladače.

„Co to děláte, člověče?“ ozval se jeden ze zajatců.

„Zachraňuji vám kůži, vy jste kdo?“

„Já sem Djatlov, zástupce šéfinženýra, vždyť nás všechny odpaříte,“ odpověděl chlápek.

„Naopak, pane inženýre. Ten váš plánovaný test povede k nevyhnutelné havárii a jen díky nám nedojde k většímu průseru, který by vymazala půlku kontinentu ze všech map,“ odpovídal klidně Kokot a mezitím se stále věnoval ovladačům.

„Bobe, já jsem připraven. Parametry nastaveny, kvůli budoucím důkazům začnu provádět pokus a za chvíli odstavím turbíny.“

„Rozumím, Kokote, jsem připraven,“ odpověděl Bob a zamával do kamery.

Hodiny ukazovaly 1:22:50 a muž jménem Djatlov neustával ve výkřicích, že všichni zemřou, což Ponga přestalo bavit, tak ho srazil pěstí k zemi.

„Můj vůdce, připravte se na menší zmatek. Mimochodem, tohle už se muselo stát a ne jednou,“ otočil se Kokot k Bláznovi, který zrovna zapálil nové brko.

„Cože?“ nechápavě se zeptal Blázen.

„Můj vůdce, jen obyčejná časová smyčka, připravte se. Bobe, za pár sekund dostaneš svoji energii,“ přepnul Kokot několik přepínačů a podíval se na hodiny - 1:23:42.

Na jednom z monitorů byl vidět montér, který skákal v reaktorové místnosti před kamerou a ukazuje kamsi dozadu. Blázen potáhl a sklonil se blíž k monitoru. Jasně viděl víka na reaktoru nadskakující párou, která se snažila dostat ven všemi možnými cestami.

V 1:23:47 se ozvala první exploze a celá místnost otřásla. Světla zhasla a automatický systém spustil nouzové osvětlení.

„Co to doopravdy bylo?“ zakřičel Pong.

„Šéfe, jste v pořádku?“

„Jo sem, co to kurva bylo?“ ozval se Bláznův hlas.

„Můj vůdce, první exploze, Bob je s Urghou v pořádku,“ odpověděl s klidem Kokot a sledoval ovládací pult. Monitor ukazoval smějícího se Boba obklopeného Čerenkovovým zářením a zvednutým palcem na znamení, že je všechno v nejlepším pořádku.

„Jaká první exploze...“ chtěl se ještě Blázen, kterého zaujala jedna věc.

Někdo začal bušit do dveří, ale všechno ustalo v 1:23:58, kdy se ozvala druhá exploze a celá místnost rozhýbala. Nouzové osvětlení zhaslo.

„Mrdat, jebat, kunda drát, kde mám jointa?“ kašlal Blázen a zvedal se země.

„Kokote, to si nás nemohl upozornit, že to bude šlupka jako kráva?“

„Můj vůdce, slyším, že jste v pořádku. Musíme za Bobem a pak rychle pryč, měřím prudký nárůst radiace.“

„To je ta ‚kovová příchut‘, kterou cítím na jazyku?“ zeptal se s obavou v očích Blázen.

„Ano, nějaký izotopy, kterým nevdají tlustý betonový stěny. Pongu, jsi v pořádku?“ rozhlížel se Kokot a našel Ponga, který se zvedal zpod převráceného stolu.

„Šéfe, to byla slušná mrda,“ smál se a oklepával prach.

„Mizíme,“ zavelel Kokot a vyrazil dveře, které blokovaly popadané trubky a několik lidských těl.

Chodbami procházeli jak nejrychleji mohli. V nastalém zmatku si jich nikdo naprosto nevšímal, protože všichni měli svých vlastních problémů dost. Ozývaly se výkřiky o zraněných, mrtvých a útoku imperialistů. Čím víc se přibližovali k místnosti s generátory, přibývalo zkrvavených postav v kdysi bílých pláštích, které v šoku vybíhaly ze dveří a křičely nesrozumitelná slova.

„Šéfe, ty vole, to je apokalypsa,“ konstatoval Pong, když se vyhýbal přetřhaným živým elektrickým drátům a zraněným pracovníkům.

„To je, snad jsou Bob s Urghou v pořádku,“ tiše řekl Blázen a nepřestával kouřit.

Postranní chodbou se dostali až k místnosti s reaktory a první je zaujala jasná obloha bez mraků s hvězdami a měsícem.

„Ty vole,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, sice jsme jim sice zachránili prdele, ale i tak to urvalo ocelový víko o hmotnosti 1000t a vystřelilo střechou někam do prdele. Neuvěřitelný, musíme pokračovat,“ odpověděl Kokot a opět zrychlil.

Minuli místnosti s turbínami a Pong zkrátil utrpení několika těžce popáleným mužům, kteří byli v takovém šoku, že ani neřvali bolestí.

Když se prodírali kolem stěny, všiml si Blázen něčeho zvláštního. V některých částech chodby se betonová stěna vlnila jakoby byla z gumy.

„Můj vůdce, radiace. Dva metry poctivého železobetonu. Nezdržujeme se tu,“ řekl Kokot a mířil k místu, kde viděli Boba a Urghu naposledy.

„Jste tam?“ zabouchal Kokot pěstí do ocelových dveří a přiložil ucho.

„Můj vůdce, řekl bych, že žijí,“ prohlásil po chvíli a zatlačil do dveří. Chvíli kladly odpor, ale nakonec se mu je podařilo promáčknout a vyndat.

„Byly zkřížený, no,“ řekl a vstoupil dovnitř.

Uvnitř generátorovny vládl neskutečný nepořádek, ocelové držáky generátorů byly vyrvány ze země a samotné stroje se sesunuly k sobě.

„Urghoooo!!!,“ zařval Pong hlasitě.

„Tady sem,“ ozval se z hromady potrubí hlas.

„Urghoooo!!!“ vrhl se k trubkám Pong a začal je dávat pryč. Kokot neváhal, přidal se taky a za chvíli měli Urghu s Bobem venku.

„Máš dobíto?“ zeptal se Blázen.

„Bylo to těsný, ale mám. Odebral jsem skoro veškerou energii z reakce,“ smál se Bob a držel v ruce opět svítící přístroj. „Jo a díky za optání, jsme v pořádku.“

„Není zač,“ lehce se usmál se Blázen a odhodil vajgl.

„Tak asi vypadneme, ne?“ řekl Pong a chystal několik lajn.

„No co, už sem dlouho neměl,“ odpověděl bodajícím pohledům.

„Musíme jít ven, okolní radiace může narušit přenos,“ ozval se Bob.

„Nic nemůže jít jednoduše,“ zamručel Pong, ale nijak příliš nezdržoval, když vyběhli ze dveří a probíhali chaosem v chodbách směrem ven do bezpečí.

Vyběhli ven a utíkali jak nejrychleji mohli, než zastavili za malou stavbou mimo přístupové cesty.

„Bobe, tak už můžeš?“ nervózně prudila Urgha.

„Jo, jo, snad to půjde,“ mručel Bob a spěšně nastavoval data.

Blázen s Pongem sledovali scénérii úplně vystřiženou z apokalyptického filmu. Hořící jaderná elektrárna s explozí zničenou střechou, chrlící do vzduchu sloup lehce zářícího kouře a do okolí vrhající rudě rozžhavené kapky roztaveného grafitu.

„Šéfe, to mě mrdej,“ nijak složitě popsal Pong dění, které se odehrávalo před jejich očima.

„To jsou oni, chyťte je,“ ozval se nějaký křik. Pong se pootočil a uviděl Djatlova jak k nim běží se skupinou vojáků.

„My sme z Moskvy, vy volové,“ zařval Blázen a otočil se k Bobovi, „můžeš nás už odsud konečně dostat?“

„Můžu,“ odpověděl Bob a stiskl tlačítko. Záblesk, světlo, tma, světlo, záblesk.

Blázen se bál otevřít oči.

„Šéfe, všechno v pořádku?“ uslyšel Ponga. Otevřel nejdříve jedno oko a pak druhé. Byl přesně tam, kde byl, než se objevil Bob.

V křesle promítací místnosti, uprostřed staveniště největší fabriky na výrobu perníku ve vesmíru.

„Šéfe, sme doma. Ty vole, Bobe, dej předem vědět, až se budeš chtít objevit příště. Tyhle neplánovaný přepadovky by se ti nemusely vyplatit.“

„V klidu Pongu, vybral jsem nejlepší možný čas, moc volna vás v následujících měsících nečeká,“ zasmál se Bob a otočil k Bláznovi.

„Kapitáne Blázne, bylo mi ctí strávit ve vaší přítomnosti několik neuvěřitelných dní a pevně doufám, že i pro vás to byl nezapomenutelný zážitek. Můžu si s váma udělat selfičko?“

„Ty vole, selfička nevydržela,“ rýpla jedovatě Urgha a postavila se za Blázna, aby byla vidět pokud možno co nejméně.

„Díky přátelé, teď zapaříme na rozloučenou,“ zvolal Bob, když si udělal svých pár fotek.

„Cože?“ pozvedl Blázen obočí a málem mu upadl joint na zem.

„No, normální chlastačka na rozloučenou, chci se projít po fabrice a podívat se, jak vypadala, když byla nová.“

„Proboha, k čemu ti to bude?“ zeptal se Blázen.

„Protože Pong & Co je legenda, neexistuje snad nikdo, kdo by nevyzkoušel její prvotřídní výrobky. Netušíte, kolik lidí jste ovlivnili a kolik radosti přinesli do životů. Pongfest je nejnavštěvovanější akcí roku.“

„Pongfe... cože?“ divil se Pong.

„Pongfest. Přehlídka alkoholu, drog a samozřejmě soutěž o nejkrásnější děvku s účastí zástupců většiny podnikatelů v pornoprůmyslu,“ přivřel Bob oči a bylo na něm vidět, že vzpomíná a usmívá se.

„Šéfe, ty vole, my sme kurva dobrý,“ zasmál se Pong.

„Pongu, vypadá to, že sem udělal dobrou investici. Tak se pojd'me projít a pak zapaříme,“ postavil se Blázen a spokojeně rozhlédl po své posádce.

Procházeli útroby fabriky a Bob obdivoval Pongův mistrovský um vaření methamfetaminu.

„Víš co by mě Pongu zajímalo?“

„Copak, Bobe, ty vole,“ odsekl Pong.

„Pět let jsem pátral v archivech a provedl nespočet cest časem, abych zjistil nejlepší dobu, kdy vás navštívit. Nikde jsem ale nenašel, jak jsi přišel na nápad postavit fabriku ve volném vesmíru.“

„Momentální nápad, když sme byli na návštěvě na místě, kde vyráběj vůbec nejlepší perí na světě.“

„Ty vole, Pongu. Netahej mě za péro, ale to existuje ještě lepší perník, než je z týchle fabriky?“

„Existuje, ale je smrtelnej.“

„Jak smrtelnej?“

„Je radioaktivní, vařej ho zombíci ve fabrice, kterou sem postavil na jejich radioaktivní planetě.“

„Teď fakt kecáš a děláš si ze mě prdel.“

„Nedělám, ochutnej sám,“ odpověděl Pong, vytáhl ze záhybů šatů pytel s obrázkem radiačního nebezpečí a několika krystaly. Jeden vytáhl, nadrtil, udělal čtyři fakt dlouhý kobry a naznačil Bobovi, že může začít.

Bob opatrně ochutnal ze špičky jazyka a vlastně ani dlouho neváhal, vytáhl šňupátko a natáhl celou lajnu na jeden nádech levou nosní dírkou.

„Pravou mám už v prdeli, ty vole...“ umkl Bob a díval se někam do neznáma.

Pong vzdychl, sklonil se a nasál další lajnu.

„Jo, kurva, je to zkurvená síla,“ mumlal si pro sebe, když se probral Bob, sehnul se ještě jednou a natáhl druhou lajnu, tentokrát do pravé nosní dírky.

„Vždyť si říkal...“ rýpl si Pong.

„Neser,“ odpověděl Bob a opět se díval kamsi mimo.

Pong užil zbytek omamné látky a začal se rozcvičovat.

Asi po půl hodině Pong přestal s cviky a Bob promluvil.

„Musíme jít kurva pařit, ty vole to je síla.“

„Žejo, ty vole,“ rozesmál se Pong, sbalil cvičební nářadí a vyrazili spolu mezi lidi.

Ve společenské místnosti bylo plno, kromě Bláznovy posádky tu byli všichni pracovníci a zaměstnanci nové společnosti Pong & Co.

Kapitán vystoupal na improvizované pódium, zakašlal, zaklepal do mikrofonu a zapálil brko. Vyčkal malého dramatického ticha a pak promluvil.

„Tak vás všechny zdravím a nyní předávám slovo generálnímu řediteli panu Pongovi, potlesk prosím.“

Sál se roztleskal a Pong vylezl k Bláznovi.

„Šéfe, fakt k nim můžu promluvit?“ zašeptal Kapitánovi do ucha.

„Ty vole, jo.“

„Ehm, já jsem Pong a jsem ředitel,“ začal Pong a nadechl se.

„Chci vás přivítat ve vašem novém dočasném domově, kde budete ve třech směnách vydělávat neskutečnej balík peněz výrobou nejlepšího perníku na světě.“

Dav zajásal. Pong počkal, až všichni přestanou myslet na peníze a pokračoval.

„Nyní vážený investor Kapitán Blázen slavnostně spustí továrnu a pak započne mejdáááá!!!“

Blázen nervózně přešlapoval a v ruce žmoulal dálkový spouštěč. Když dav dostatečně radostným řevem poděkoval za chlast a fety zdarma, Blázen zvedl ruku a stiskl tlačítko.

Místnost ztmavla, rozblikala se disko koule a vyvalil kouř. Závěsy po stranách se roztáhly a odhalily dvě prosklené stěny s výhledem do vesmíru a do fabriky.

Ozval se další řev a Blázen s Pongem viděli sklenice ve zvednutých rukách.

„Šéfe, myslím, že sem pochopil, proč si Bob vybral tuhle chvíli,“ naklonil se Pong k Bláznovi.

Kapitán souhlasně pokýval a spokojeně pokuřoval joint.

Oslava probíhala v tradičním duchu včetně hektolitrů alkoholu, kilogramů drog a luxusních děvek, které Pong objednal u madam Kawasaki.

Blázen s Bobem seděli u stolu a sledovali vesmír, do kterého zářil velký nápis Pong & Co.

„Kapitáne, myslím, že už jste pochopil, proč jsem vybral tento okamžik pro naše setkání.“

„No jo Bobe, byl to docela fajn vejlet do minulosti,“ řekl Blázen a spokojeně kouřil joint.

„Ale líbí se mi v mojí realitě a neměnil bych,“ dodal, když vyfoukl kouř.

„Chápu, většina lidí to tak má. Cestování časem způsobuje zmatek v hlavě a nemálo průvodců se zbláznilo. Popravdě, čeká mě ještě jeden úkol a pak se odstěhuju ke Strýčkovi Nedovi.“

„Šéfe, mám tu první vzorky,“ přiběhl Pong a nesl na tácku několik velkých čirých krystalů.

„Bob jeden vzal do ruky a pečlivě ho prohlížel.“

„Pěkná práce, můžu si sebou odvést pár géček?“

„Jasně, vydal jsem svůj první příkaz, ať ti připraví balíček na cestu,“ zasmál se Pong a začal drtit jeden z šutrů.

„Tahle párty jen tak brzo neskončí,“ pomyslel si Blázen a věděl, že má pravdu.

Po pár dnech byli všichni strašně vyřízení, ale kolaudace proběhla zdárně. Fabrika jela, chrllila kilogramy perníku a podniková prodejna se začala plnit prvními zájemci. Informace o továrně se rychle rozkřikla po celém širém okolí, protože díky výhodnému umístění v mezinárodním prostoru neporušovali ničí zákony a velmi brzo všichni chtěli jenom Pongovo zboží.

Když nastal čas loučení, Bob měl připraveno několik velkých zavazadel. K methu a trávě Pong přibalil pár kilogramů perníků od „radiáčků“, jak přezdíval radioaktivním zombie, čtvrt kila sulfátu LSD a deset kilo extáze. V pravdě řečeno, Bob byl velmi dojatý, až se nezmohl na slovo.

„Nemusíš nic říkat, Bobe,“ objal ho Blázen.

Bob mlčel a bylo na něm vidět, že by fakt rád zůstal.

„Díky, přítelé,“ zmohl se pouze, zmáčkl tlačítko a zmizel i s bednami.

„Ty vole, tak to máme za sebou,“ ulevil si Pong.

„Byl to ale zvláštní chlapík,“ řekla Urgha.

„To byl, ale sranda skončila, balíme a vracíme se na Zem,“ řekl Blázen a odešel do své ubikace, protože se mu začalo chtít hrozně srát.

O měsíc později seděl Blázen s Kokotem v baru u Bobbyho a počítali zisky.

„Kokote, to nebyl vůbec blbej nápad spustit fabriku. Už nejsme podělaní prostředníci, ale slušní producenti. Číňani budou nasraný, Severokorejci budou nasraný.“

„Můj vůdce, ale už dávno jsou na nás nasraní,“ podotknul Kokot a upil oleje ze sklenice.

„Asi máš pravdu, srát na ně,“ řekl Blázen a zvedl hlavu. Něco ho totiž zaujalo.

„Dej to nahlas,“ křikl po barmance.

V televizi běžela zajímavá reportáž nějakého archeologa, který ve své archaické viktoriánské kanceláři vysvětloval jednu ze světových záhad. V ruce držel kosti dinosaura, ve které byly zaseknuté dvě kulky z AK47 a na stole před ním ležel kámen se zkameněným zbytkem jointu.

Archeolog vysvětloval, že tyto nálezy byly vykopány během nějakých vykopávek a nikdo si s nimi neví rady. Izotopovou metodou zjistili stejné stáří jako stáří kostí a nedokázali to nijak vysvětlit.

Pong se podíval po Bláznovi a oba pokrčili rameny. Zajímavý byl ještě obraz, který visel na zdi za archeologem. Znázorňoval dvanáct Ježíšových apoštolů během nějakého jídla a jeden z těch apoštolů měl šikmé oči.

„Hele, není na tom obrazu něco zvláštního?“ zeptal se Blázen barmanky.

„Co by na něm mělo být zvláštního?“

„Ale nic,“ zastavil Blázen myšlenku, protože ta by se vysvětlit nedala a tak otočil list v novinách, které před ním ležely na pultu.

„Nové informace o záhadných cizincích spatřených během havárie v Černobylské elektrárně,“ zářil mu velký nadpis do očí.